בס"ד

# עלון 675

דו שבועי

# מקור הברכה

חכמה ומוסר

עלון בעניני פרשת השבוע, מוסר, הלכה, ואגדה. בראשות הרה"ג **אברהם טויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה הגבוהה לבוגרי ישיבות קטנות מצטיינים וכולל אברכים - "**חכמה ומוסר**". פעיה"ק רכסים ת"ו, רח' התאנה 2 טל' - 9847363 - 04.

## פרשת ויקהל-פקודי.

### "בצלאל והארון"

"ויעש בצלאל את הארון". בעשיית הארון, מדגישה התורה הקדושה שבצלאל עשאו. למרות שהיו במשכן כלים מורכבים יותר, ככרובי הזהב כמעשה המנורה, בהם לא נזכר שם העושים, ונעשו בידי כל חכמי הלב שעשו במלאכה. ומדוע בארון דוקא מוזכר שעשאו בצלאל. פירש רבינו הרמב"ן זצ"ל, משום שהארון היה המקודש מכולם, ובו לוחות הברית, על כן צריך היה להעשות בשיא הכוונות שידע לכוון בצלאל, המלא רוח אלוקים בחכמה בתבונה ובדעת.

למדנו מכאן, שגם מעשה פשוט יחסית, אם עושהו איש רם מעלה - חשוב הוא יותר ממעשה מורכב, מלאכת חושב, שעושה אדם פשוט יותר!

כל בן ישיבה יודע, כי הערה קצרה של הגאון רבי עקיבא אייגר, ערכה רב לאין ערוך מפילפול סבוך של צורבא מרבנן. ולמשפט נוקב של צדיק יש השפעה גדולה יותר מדרשה מורכבת. שכן, "כל אדם שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים", כי יוצאים הם מן הלב וחודרים ללבבות. וכפיתגם הגמרא: "טוב פילפל חריף אחד, ממלוא הטנא קישואים"...

וגילה לנו רבינו הרמח"ל זצ"ל שיכולים שני בני אדם לעשות אותו מעשה עצמו, "ותולדות מעשי האחד יתעלו עד רום שמי השמים", ומעשיו של השני לא יתקרבו אליהם כלל! וכתב: "ואביא לך ראיה ברורה: יונתן בן עוזיאל יושב ולומד, וכל עוף הפורח מעליו נשרף. ואחרים לאלפים ולרבבות יושבים ולומדים, ואין העופות הפורחים מעליהם נשרפים"...

ומדוע, באמת? כי "יונתן בן עוזיאל, לפי שהוא איש קדוש ונורא מאוד, ונשמתו מעוטרת בכתרי קדושה והארה רבה, על כן כל מעשה אשר יעשה - יעלה ויגיע לרומו של עולם וינועע כל אופני הקודש. ואדם אחר, שאינו כה קדוש, ואינו מעוטר באלו העטרות, לא יתעלו מעשיו לרוממות זו!" הגמרא מגלה, שבזכות החמאה והחלב שהעניק אברהם אבינו לאורחיו, זכה עם ישראל כולו למן ממרום ארבעים שנה

ארבעים שנה במדבר, ושאל הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל: גם אני הכנסתי אורחים, וגם אני נתתי להם לחם בחמאה וכוס חלב. האם גם אני אזכה כך? והשיב: אין מה להשוות. לא המעשה עיקר, אלא העושה!... וכלפי מה אמורים הדברים? לאחר ברכת המזון פותחים אנו בסידרת בקשות: "הרחמן הוא יפרנסנו בכבוד... ישלח ברכה רווחה והצלחה בכל מעשה ידינו... יצליח את דרכינו... ירפאנו רפואה שלימה... יפתח לנו את ידו הרחבה" - בזכות מה? ומה מקום כל הבקשות הללו כאן, בסיום ברכת המזון!

ענה על כך החפץ חיים זצ"ל: הרי ברכת המזון היא מצוה מן התורה. ועל מצוה מברכים "אשר קדשנו במצוותיו", שהמצוות מקדשות את האדם. נמצא, שלאחר הברכה אני אדם קדוש יותר, ויש לבקשותי סיכוי גבוה יותר להענות!

לא בכדי הורונו חכמים לעמוד בתפילה מתוך דברי תורה. שהרי "תלמוד תורה כנגד כולם", מרוממת ומזככת את האדם, ותפילתו מקובלת שבעתיים!

### השקד והקליפה

הגאון מוילנה זצ"ל היה שר התורה, בנגלה ובנסתר. כל מי שמצוי אצל כתביו יודע, כי אין למצוא בהם משלים. סגנונו - קב ונקי, מילה בסלע, ב'קצירת האומר'. ובכל זאת, מצינו שהשתמש במשל. וכך אמר: השקד בצעירותו, עטוי בקליפה ירוקה רכה. ככל שהוא מתבגר הקליפה הולכת ונעשית קשה יותר ויותר, עד שנהיית כעץ קשיח. מי שמבקש לפצח שקד צעיר כדי להגיע אל התוך והפנים, מלאכתו קלה עד מאד. הקליפה מתבקעת מיד. אבל אם ירצה לפצח שקד "מבוגר" - יאלץ להפעיל כח רב, להשתמש במפצח עשוי מתכת ולא תמיד יצליח. לא אחת, תשבר הקליפה - אך גם הפרי יתרסק...

והנמשל מובן. הפרי - רמז ללב החניך, לתוכו הטוב והנפלא. אבל את לב הבן, לב התלמיד, עוטה קליפה שיש להבקיע. קליפה זו - הם הבלי הנעורים ומדוחי היצר. אם מחנכים כראוי מגיל צעיר, קליפה זו ירוקה היא ורכה, החינוך מבקיע דרך אל הלב הנפלא, ומצמיח פרי הילולים של מידות טובות ונימוסים, של אמונה זכה ומורשת דורות. אבל בגיל מאוחר יותר - קליפה זו מתקשחת, החניך שבוי כבר במרד גיל ההתבגרות, בז לנסיונות החינוך וממאן לפתוח את לבו, לאפשר אליו גישה. הוא בבחינת "אגוז קשה לפיצוח"!

כלפי מה הדברים אמורים? על ארון הברית, שבו ספר התורה ולוחות הברית, עוצבו שני כרובי זהב ופניהם פני נערים רכים. ויש להבין, האם המבוגרים אינם חייבים בלימוד התורה? הן חייבים הם יותר מהנערים, שאינם בני מצוות, ודאי, אבל "הלומד כשהוא ילד למה הוא דומה, לדיו כתובה על נייר חדש". הלימוד מושרש, ב"גירסתא דינקותא". זו התקופה הקובעת בחיי הילד, ויש לנצלה כדי להשריש ערכים, להעצים אמונה, **להקנות כל מידה טובה!!!**

## פרשת ויקרא.

### "הגזר, המלך והסוס"

יד.ספר "ויקרא" פותח בפרשיות הקרבנות. לכאורה נראות פרשיות אלו כחוקי גזירות שאין אנו מבינים טעמם. וכדברי רבינו הרמב"ם זצ"ל "כל הקרבנות כולן מכלל החוקים הן". אין אנו מבינים מדוע יש להקריב קרבנות, ולא את דיניהם הפרטיים, כהקטרת האיסורים וזריקת הדמים. ואנו אומרים לעצמנו: חוק הוא, גזירת מלך - כשם שאין אנו מתיימרים להבין את כל חוקי הטבע וסיבותיהם, כך אין אנו מתיימרים להבין את כל חוקי הבורא בתורתו הקדושה. אבל הנה, מצינו שהחכמים קבעו כי "פרה אדומה" - חוק היא, ואילו את כלל הקרבנות לא מנו בין החוקים. ובגמרא לא מנו אלא חמישה חוקים בכל התורה. ואף בחוקים עצמם כתב הרמב"ם כי "ראוי להתבונן בהם, וכל מה שאתה יכול ליתן לו טעם - תן לו טעם. הרי אמרו חכמים הראשונים שהמלך שלמה הבין רוב הטעמים של כל חוקי התורה!" וחכמים יגעו ומצאו טעמים בענין הקרבנות, אם על פי הפשט ואם על פי הדרוש, הרמז והסוד.

ונמליץ על כך את הסיפור שמצאנו בהגדה "יוסף דעת", בה משולבים פסקי מרן הראש"ל זצ"ל עם סיפורים ומשלים מאלפים ממורשת מאורי המזרח. וזה הסיפור:

**מעשה** במלך חובב חכמה ודעת, שקרא ליועצו הזקן ואמר לו: "נכספה נפשי לדעת את חכמת הגויים ובני קדם, אך אין עיתותי בידי. לך ותור, חפש ובקש, תתמצת את חכמתם והשיבני דבר".

יצא היועץ לדרך ארוכה, וכעבור זמן רב שב. התייצב בפני המלך לדווח על מסעו. בארצות רבות תייר, חכמה רבה למד, וספרים הרבה הביא עימו. אמר לו המלך: "אין עיתותי בידי לעיין בכל הספרים. חכם אתה, ותוכל לתמצת הכל במשפט אחד".

השתחווה היועץ, אמר: "גזר", ולא יסף. "גזר?!" תמה המלך. השתחווה היועץ ושאל: "כלום ראית מימיך, אדוני המלך, שדה גזר

**ההמשך בעמוד הבא.**

**אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).**

## ויקהל-פקודי

ערב ראש חודש, שבת החודש.

מוציאין ב' ספרים, שבת ברכין,

* **מפטירין**: כה אמר יחזקאל מ"ה.
* **והאשכנזים**: כל העם יחזקאל מ"ה.
וב' פסוקים ממחר חודש שמואל א' ב'.
* אי"ה, ראש חודש 'ניסן' יחול ביום ראשון.
* המולד: ליל ראשון, שעה 19:03 ן - 5 חלקים.
* אי"ה, ברכת האילנות, החל מיום ראשון.
* אין אומרים 'צדקתך' בשבת זו.

### זמני הדלקת נרות שבת

חיפה : 5 : 15
תל אביב : 5 : 24
ירושלים : 5 : 07

**יציאת השבת**

חיפה : 6 : 24
תל אביב : 6 : 24
ירושלים : 6 : 22
ר"ת חיפה : 6 : 59
ר"ת תל אביב : 7 : 00
ר"ת ירושלים : 6 : 59

## ויקרא

השבת, דרשת השבת הגדול.

* **מפטירין**: עם זו ישעיה מ"ג.
* בשבת זו, פרשת הנשיאים - יום ז'.
* אין אומרים בשבת זו "צדקתך".
* אי"ה, מברכין ברכת הלבנה ממוצאי שבת, מהשעה: 19:03.

### זמני הדלקת נרות שבת

**כניסת השבת**

חיפה : 5 : 20
תל אביב : 5 : 29
ירושלים : 5 : 11

**יציאת השבת**

חיפה : 6 : 29
תל אביב : 6 : 29
ירושלים : 6 : 28
ר"ת חיפה : 7 : 05
ר"ת תל אביב : 7 : 05
ר"ת ירושלים : 7 : 06

## משל ונמשל...

**"אלה פקודי המשכן משכן העדת" (שמות לח, כא).**

**"המשכן משכן, שתי פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עוונותיהן של ישראל" (רש"י).**

### מדוע נענשו הגויים על שהחריבו את בית המקדש?

מלך ציוה על עבדו להסיר את הכתר מעל ראשו. העבד צריך לעשות זאת באימה, יראה ופחד, כי הלא ברור שאילו יעשה זאת העבד על דעת עצמו, הוא יתחייב מיתה בלי שום ספק, כי איך יעיז עבד להסיר את הכתר מעל ראש המלך? רק משום שהמלך ציוה זאת עליו, מותר לו לעשות דבר זה. אולם עליו לעשות את הדבר מתוך צער ואימה ולא מתוך שמחה. אם הוא יעשה זאת מתוך שמחה, סימן שהוא שמח בצרת המלך, ורצונו וחפצו הם שהמלך יתבזה.

### מסביר רבי לוי יצחק מברדיטשוב:

הקב"ה ציוה על ידי נביאיו ישעיהו וירמיהו להתנבאות על חורבן בית המקדש ביד נבוכדנאצר, להסיר המצנפת ולהרים העטרה (ראה יחזקאל כא, לא). אילו נבוכדנאצר היה עושה זאת באימה וביראה, רק כדי לקיים את מצוותו של בורא עולם, הוא לא היה נענש על כך. אולם מאחר שעשה את הדבר מתוך שמחה, ויותר מכך הוא חירף וגידף ח"ו ושמח בחורבן בית המקדש ובתקלת המלך, בכך הוא הראה את כוונתו שאינו רוצה לעשות את רצון בוראו, אלא להיפך הוא חפץ להכעיסו, ולכן ראוי הוא לנקמה.

ראויים לנקמה הם אותם גויים הגורמים צער לישראל, כי כשהמלך מצוה לעבדו לייסר את בנו אהובו, והמלך רואה שהעבד עושה זאת לא מתוך צער על צרת המלך, אלא מתוך שמחה, נראה שהעבד שמח בצער המלך ושונאו של המלך הוא. לכן, ראוי הוא לעונש קשה ביותר מאת המלך.

*שיעור מוסר מדי יום ע"י מורנו ראש - הישיבה והכולל.*

*בשעה:* *18.40.* **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

### מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

* **ביום שישי בבוקר** שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה: 12.30 - 11.15 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה. הצבור הקדוש מוזמן.
* **בליל שבת** שיעור בשעה: 21.45 - 20.45. **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.**
* **וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות ציצית סימן **יח**, עם הסברים למעשה ע"י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה). **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.**
* **בשבת** בין השעות: 15.30 - 15.00 - שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש **הרמב"ן**, ע"י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 15.30 תפילת מנחה. **הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

## עמוד התפילה...

* **אי"ה מדי יום מתקיים מנין בשחרית יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים.**
**הצבור היקר והקדוש מוזמן.**
**קורבנות ב: 6.55. ישתבח ב: 7.30.**
* **וכן מדי שבת, קורבנות ב: 7.15.**

### אבות - ובנים

אי"ה מדי שבת קודש, אחר תפילת ערבית מוצ"ש, מתקיים לימוד של **אבות ובנים** בבית מדרשנו, או גם אחר חצי שעה.
**הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

**בס"ד, שיעור תורה בקרית חיים...**

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה שליט"א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

## רואים ישועה והצלחה!!!

**המעונינים לתרום** לאחת מסעודות **הישיבה - לעלוי נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזווג הגון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל הענינים, התרומה לישיבה** בסך - 200 ש"ח.
**ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי דמיטב. לתיאום בט"ל: 9847363 - 04.**
**או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - 2598156.**

## זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

אי"ה, בבית מדרשנו מתקיים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת "**ויקהל-פקודי, - ויקרא**":

| יום | עלות השחר | טלית/ ותפילין | נץ |
|---|---|---|---|
| ש | 4:40:30 | 5:02:30 | 5:52:30 |
| א | 4:39:00 | 5:01:15 | 5:51:15 |
| ב | 4:37:45 | 5:00:00 | 5:50:00 |
| ג | 4:36:30 | 4:58:30 | 5:48:45 |
| ד | 4:35:00 | 4:57:15 | 5:47:30 |
| ה | 4:33:45 | 4:56:00 | 5:46:00 |
| ו | 4:32:30 | 4:54:45 | 5:44:45 |
| ש | 4:31:00 | 4:53:15 | 5:43:30 |
| א | 4:29:45 | 4:52:00 | 5:42:15 |
| ב | 4:28:15 | 4:50:45 | 5:40:45 |
| ג | 4:27:00 | 4:49:15 | 5:39:30 |
| ד | 4:25:30 | 4:48:00 | 5:38:15 |
| ה | 4:24:00 | 4:46:30 | 5:37:00 |
| ו | 5:22:45 | 5:45:15 | 6:35:30 |

**השיעור בכולל ערב לקהל הקדוש.**
* שיעור הכנה מ: 21.00 - 20.30.
* ומהשעה: 22.00 - 21.00 שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה, במסכת ביצה דף - כד.

### שמירת הלשון

* מדי יום חמישי בערב בשעה: 21.45 אי"ה יתקיים שיעור מוסר בעניני **שמירת הלשון**.

אחר תפילת שחרית **שיעור בהלכה** ע"י מורנו ראש הישיבה **או"ח טור וב"י, ומ"ב.**

**מנחה: 12.40.**
**ערבית ראשונה: 19.05.**
**ערבית שניה: 22.00**

### דבר המערכת.

# לכל אחינו "בית ישראל" עליה בתורה ויראת שמים, וחורף בריא ושמח.

המעונינים לזכות לתרום ל"זכוי הרבים", ע"י הוצאת עלון זה לאור, ע"י תרומה לישיבה בסך - 200 ש'. עם אפשרות לפרסום, לעלוי נשמת או להצלחה בכל הענינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט"ל- 0527-182434
המעונינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בבנק הדואר - 2598156 תזכו למצוות.

## פרשת ויקרא. המשך.

השתחווה היועץ ושאל: "כלום ראית מימיך, אדוני המלך, שדה גזר בעונתו?"

"לא", הודה המלך, "רק את הירק אני מכיר, כשהוא מוגש לשולחני. מרהיב עין בצבעו ומשמח חיך בטעמו".

"אם כן", אמר היועץ, "אבקש מהמלך להילוות אלי ולראות את שדה הגזר בהדר הטבע, שם יבין את כל החכמה כולה ברגע אחד".

התעוררה סקרנותו של המלך. הורה לחבוש שני סוסים, ויצא עם היועץ לטיול בשדות מחוץ לעיר.

טייל המלך והתענג על הרוח הקלילה ועל מרבד הדשא מתחת לרגליו.

שאל היועץ: "אמור לי, מלכי, איזה ירק גדל בשדה זה?"

הביט המלך, ומשך בכתפיו. בשדות אחרים ראה עגבניות וקישואים ושאר ירקות. ואילו כאן, פלומות ירק ותו לא. ראה את סוסו לוחך את הירק ברוב הנאה. אמר: "אולי שדה מספוא הוא?"

גחן היועץ, חפן אגודת ירק, משך - ועקר גזר ענק, כתום...

שתק המלך, חיכה להסבר. והיועץ אמר: "הנה, מלכי, תרתי וראיתי כי כזאת היא החכמה. מונחת היא לפנינו, מתחת לרגלינו, ואין אנו שמים לב. אבל גם אלו השמים לב - רובם הם כסוס זה, הגוחן ואוכל בכל פה את... העלים החיצוניים. ומאושר הוא, בטוח שבכך מיצה את כל הפרי...

מעטים הם אלו, היודעים לאחוז בעלים החיצוניים - ולנבור לעומק, לדעת שמתחתם פרי נפלא, לעמול לחשוף את הפרי ולהוציאו לאור עולם!

אף בענין החכמה, כך הוא. התעניינתי וראיתי מה רבים הם החכמים בעיניהם, הרואים ראיה שטחית, מסיקים מסקנות שטחיות, ובטוחים שמיצו את הנושא והגיעו לתכליתו. מעטים הם היודעים שיש עומק לפנים מעומק, ומעטים עוד יותר יגעים בלא חשך לחשוף רובד לפנים מרובד, עד שמגיעים הם אל הפרי, אל לב האמת!"

נפלא הסיפור, והמסר נוקב כל כך! אף בתורת הקרבנות כן הוא. המעמיק - ימצא את טעמם. כמו שנאמר "כי לא דבר ריק הוא מכם" - אם ריק הוא, מכם הוא. שאין אתם יודעים לדרוש בשעה שאין אתם יגעים בו! והמתייגע להבין, מובטח לו שיאורו עיניו במאור תורה!

## שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: כז.

**כז. מן האזהרות התלויות בלב: השמר לך פן תשכח את ה' אלקיך (דברים ח, יא). ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (מנחות צט ב): כל מקום שנאמר "השמר פן" ו"אל", הרי זה לא תעשה, הוזהרנו בזה לזכור את השם יתברך בכל עת. וחייב האדם להשתדל לקנות לנפשו תמיד ההנהגות המחויבות מן הזכירה, כמו היראה והצניעות וקישוט המחשבות וטכסיס המידות, כי זרע הקודש ישיגו כל הנהגה נאוה והמעטירה בעליה מזכירת השם יתברך, כמו שנאמר (ישעיה מה, כה): "בה' יצדקו ויתהללו כל זרע ישראל".**

הר"י מפרש את המילה **בה'** - ע"י זכירת ה', **יצדקו ויתהללו** - ע"י זה יהיו צדיקים ויתהללו, יקנו את המצוות המהללות, המפארות, אם הוא מזרע.... ישראל.

הר"י נותן למעשה 'שיטה', 'דרך', לזכור ע"י כל הזמן את ה'. אם אדם מצליח הוא יותר בסכנה. אם הוא נכשל זה הכי קל, כי הוא אומר, 'זה כנראה גזירה מאיתו יתברך, אני עשיתי מה שאני יכול לעשות, ובכל זאת יצא ככה'. אבל כשהוא מצליח אז הוא עלול לשכוח את ה' ולתלות את ההצלחה בו...

לזכור כל הזמן את ה' הן בענין הַיִרְאָה, צניעות, קישוט המחשבות, טכסיס המידות. זאת אומרת, שההתנהגות של האדם בין כשהוא נמצא עם אנשים ובין כשהוא לא נמצא עם אנשים, לא צריכה להשתנות, צריכים להיות תמיד על אותה רמה.

איך אדם אוכל מול חמש מאות אנשים? יפה מאוד. אבל מול חמישים אנשים, הוא מוכן לוותר על המזלג לפעמים..., ובמאה ככה... זה כמו המשנה בברכות (ברכות מט:) ברבוא - אומר: נברך, וגו' ברבוא והוא - אומר: ברכו וגו'.

כשאדם נמצא בתוך 'חברה', יש לו הנהגה מסוימת. הוא לא מרשה לעצמו את כל מה שהוא מרשה לעצמו כשהוא לא ליד ה'חברה'. וזה מה שהר"י אומר כאן, שלא צריך להשתנות אצל העובד ה' שום דבר, הוא צריך להרגיש כל הזמן אותו דבר, בין אם הוא איתם, בין אם הוא לא איתם, צריכים להיות עם ה' כל הזמן.

אם למשל יש מקומות שנהגו לאכול בידיים והוא מהמקומות האלה, והוא בא למקום שחלק עושים ככה וחלק עושים ככה, טוב, הוא לא אוכל בידיים כדי שלא ידברו עליו... צודק כשיהיה לבד שיאכל בידיים. אבל אם לא אוכלים בידיים גם במקום שלו, וכשיש אנשים הוא לא אוכל בידיים, וכשאין אנשים הוא אוכל בידיים, מה פתאום? יש ה' שמסתכל עליך!

זאת אומרת, שזו הנהגה לא ראויה. למה כשיש אנשים היא לא ראויה וכשאין אנשים היא ראויה? זה מעוות!

אני אומר, שהעיקרון הזה, הוא אחד 'מהבניינים' של האדם.

**לדוגמא**, אברך שלומד בכולל, הוא יודע שהוא יצטרך למחרת בבוקר למהר לכולל, המטרה היא, לא לקום למנין המוקדם, אלא לישון מוקדם ולקום למנין המוקדם, ולאכול ארוחת בוקר כמו שצריך, כך הוא הבנין האמיתי של האדם. כי, לישון מאוחר ולקום מוקדם זה גם קלקול. אתה צריך לקום למנין סביר ולישון בזמן סביר.

אם יש לאדם הנהגה חריגה קבועה, זה סימן שהוא בנוי מעוות, הוא באופן קבוע 'מעוות'. אני לא אומר שצריך לאכול בנחת כאילו אין לו מה לעשות בחיים, אבל בגבול של הדרך ארץ צריך, כי לאכול בצורה בהמית זה לא רק שאלה של 'זמן', האדם יורד ברוחניות ע"י אכילה בהמית.

גם כשהוא יבוא ללמוד 'תוספות' והוא ירצה להבין אותו, עם 'בהמות' תהיה לו בעיה להבין את התוס'. כי חסר את העדינות, כל הבנת התוס' בנויה על עדינות.

**ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.**

בס"ד

## מצא את המסתתר

**לפרשת** ויקרא.

**ללא פרסים**

**מצא 18 מילים בתפזורת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.**

**מצא מימרה מסתתרת .**

| | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| א | י | ת | ל | ה | ב | ד | ת | ה |
| י | ב | ע | ש | י | ת | ל | ג | ת |
| ש | ה | מ | צ | ו | ו | ת | צ | צ |
| נ | צ | ב | א | ה | ב | ת | ש | נ |
| ת | ה | ש | מ | ת | ש | ד | ק | ב |
| ו | ב | ה | ת | ל | ה | ב | ו | ת |
| ו | ד | ב | ק | ו | ת | צ | ת | ש |
| ת | צ | ר | י | ר | ג | י | ש | ר |
| מ | ב | ת | צ | ש | ה | א | ד | מ |
| י | ב | כ | ל | צ | א | פ | צ | א |
| מ | צ | ג | ו | פ | ו | ר | ת | פ |
| מ | ש | ה | א | ר | ה | צ | ע | ה |
| י | ר | ו | ח | נ | י | ת | ש | צ |
| ע | ל | צ | ש | ר | ה | ח | נ | מ |
| ר | ש | ג | ל | ו | ת | צ | צ | ל |
| כ | ת | ל | ס | נ | ח | ת | ש | ב |
| ש | צ | ב | ש | ת | ב | צ | ל | נ |
| ל | ט | ח | ש | צ | ז | ר | ש | ת |
| צ | ת | ג | ל | כ | מ | צ | ק | ה |

| | | |
|---|---|---|
| קרבן | מנחה | מאפה |
| תנור | סלת | מצת |
| עצה | כשב | נשיא |
| שחט | פדר | מזבח |
| תמים | קרב | כרעים |
| בנצתה | לבנתה | קדש |

**האם מצאת את המשפט:**

**יתלהב בעשית המצוות באהבת השם ובהתלהבות ודבקות ירגיש האדם בכל גופו הארה רוחנית**

**מאת : לב דוד החיד"א**


בס"ד

מעוניין בהפוגה לשעות: קח פסק זמן...

הבוקר/ צהרים/ערב ?

או שבת איפוח?

בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים.

בנשיאות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה.

לפרטים : הרב נתנאל יהב , טל' : 7124735 - 052 .

* שבתות האירוח מיועדות רק לרווקים.

בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.

בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכנ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.


## מעשה...

## לא מתאים לך, ר' זרח...

הרה"ק ה"אוהב ישראל" מאפטא זצ"ל סיפר, שהוא זוכר את גילגוליו הקודמים. "בזמן בית המקדש, למשל, הייתי יהודי נכבד ונשוא פנים. אז קראו לי רבי זרח. אפשר לומר, שנחשבתי כצדיק!"

"אם כן", שאלוהו תלמידיו, "במה נענשתם לשוב ולהתגלגל בעולם?"

"אה, נכשלתי פעם אחת ויחידה, בעוון חילול שבת... בשוגג!" ענה.

אמרו: "אבל, אם היה זה בזמן המקדש - הרי הבאתם קרבן חטאת!"

"אמנם כן, ואל תשאלו - עד היום אני זוכר זאת, ואיני יכול להרגע!" ענה. וסיפר:

"הלכתי לשוק הבהמות לקנות שעירת עיזים לקרבן. 'דוקא שעירה?' שואל המוכר. הרי לקרבן שלמים אפשר להקריב גם זכר! השפלתי את עיני ואמרתי: 'אמנם כן, אבל זהו קרבן חטאת'. נתן בי המוכר עיניו ומצמץ בשפתיו: 'לא מתאים לך, רבי זרח'... נו, שילמתי ולקחתי את הבהמה לבית המקדש והייתי בטוח שכולם מסתכלים בי, כולם נדים לי. כך הגענו לשער הר הבית, והבהמה נבהלה מהמון העם, נשאה רגליים וברחה! ואני, הצדיק רבי זרח, רודף אחריה... היא נעלמת בעיקול הרחוב, ואני שואל את העוברים ושבים: אולי ראיתם שעירת עיזים רצה? והם שואלים: 'שעירה? לקרבן חטאת? רבי זרח?!!! לא מתאים לך'... עד שמצאתי אותה, אל תשאלו. וחזרתי איתה את כל הדרך, ובכל קרן רחוב שואלים האנשים: 'הא מצאת אותה, רבי זרח, נו נו, שיתכפר לך'... איזו הרגשה! ואני עולה להר הבית, ומוסר את הבהמה לכהן. והוא שואל: 'זבח שלמים?' ואני אומר לו: 'לא, חטאת!' ואז הוא מסתכל בי, ואומר: 'רבי זרח?!!!' באותו יום, הלבינו שערותי'..."

שאלו התלמידים: "אם כך, רבי אם הקרבתם את הקרבן, מדוע התגלגלתם ובאתם שוב לעולם?"

אמר להם: "אה, אין לכם מושג מהו הפגם של חילול שבת!!!"...

## הלכות: במה מקיים סעודות השבת? (לפני פסח).

בְּכָל שַׁבָּת יֶשְׁנָהּ מִצְוָה לְקַיֵּם שָׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בַּאֲכִילַת פַּת, וְאִלּוּ בְּשַׁבָּת זוֹ שֶׁחָלָה בְּעֶרֶב פֶּסַח, אֵין לֶאֱכֹל חָמֵץ הָחֵל מֵהַשָּׁעָה הָרְבִיעִית מֵהַבֹּקֶר [כנ"ל בְּעֶרֶךְ 9:10 בַּבֹּקֶר, אוּלָם בִּשְׁעַת הַדְּחָק אוֹ לִילָדִים קְטַנִּים יֵשׁ לְהָקֵל עַד 10:20 בְּעֶרֶךְ.] וְכֵן אֵין לֶאֱכֹל מַצּוֹת בְּמֶשֶׁךְ כָּל הַיּוֹם כֻּלּוֹ, וְאִם כֵּן, כֵּיצַד יְקַיֵּם מִצְוַת סְעוּדוֹת שַׁבָּת? לָכֵךְ יֶשְׁנָן שְׁתֵּי אֶפְשָׁרֻיּוֹת כֵּיצַד לִנְהֹג בַּאֲכִילַת שְׁתֵּי הַסְּעוּדוֹת הָרִאשׁוֹנוֹת בְּשַׁבָּת וּבְבִעוּר הֶחָמֵץ [וּלְגַבֵּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית, יִתְבָּאֵר לְהַלָּן].

שׂוֹרֵף אֶת הֶחָמֵץ בְּיוֹם שִׁשִּׁי בַּבֹּקֶר. וְיַשְׁאִיר כַּמָּה פִּתּוֹת כְּפִי הַנִּצְרָךְ לִבְנֵי בֵּיתוֹ לִסְעוּדוֹת לֵיל שַׁבָּת וְהַבֹּקֶר, אַךְ לֹא יַשְׁאִיר חַלּוֹת, שֶׁהֵן גּוֹרְמוֹת לִפְרוּרִים. וְלֹא יְבַטֵּל אֶת הֶחָמֵץ אַחַר שְׂרֵפָתוֹ, שֶׁהֲרֵי עֲדַיִן הוּא אוֹכֵל חָמֵץ. (רנה)

טוֹב לְהִזָּהֵר שֶׁהַתַּבְשִׁילִים יִהְיוּ כְּשֵׁרִים לְפֶסַח, וִיבַשְּׁלֵם בַּסִּירִים שֶׁל פֶּסַח, אַךְ יָשִׂים לֵב הֵיטֵב שֶׁלֹּא יִגַּע בָּהֶם שׁוּם פֵּרוּר חָמֵץ. וְטוֹב שֶׁיֹּאכְלוּ בְּצַלָּחוֹת וְסַכּוּ"ם חַד פַּעֲמִי.

**לִסְעוּדַת לֵיל שַׁבָּת:** יִבְצַע עַל שְׁתֵּי פִּתּוֹת שְׁלֵמוֹת לְצֹרֶךְ לֶחֶם מִשְׁנֶה, וִיחַלֵּק לִבְנֵי הַבַּיִת 54 גְּרָם כִּבְכָל שַׁבָּת. וְיִזָּהֲרוּ מְאֹד שֶׁלֹּא יִתְפַּזְּרוּ פֵּרוּרֵי הַלֶּחֶם. וּבִגְמַר הָאֲכִילָה יַקְפִּיד שֶׁלֹּא יִשָּׁאֲרוּ פֵּרוּרִים, וִיקַפֵּל הַכֹּל בַּמַּפָּה וְיִזְרֹק בְּפַח הָאַשְׁפָּה שֶׁבָּרְחוֹב, או יאסוף את הפרורים ויזרקם לאסלה ויוריד את המים, שילך לביוב ובכך מבטלם. (סה).

**לִסְעוּדַת הַבֹּקֶר:** מֵאַחַר וְאָסוּר לֶאֱכֹל חָמֵץ כְּבָר מֵהַשָּׁעָה הָרְבִיעִית [בְּעֶרֶךְ 9:10], אִם כֵּן, צָרִיךְ לְהִזְדָּרֵז לָקוּם מֻקְדָּם וּלְהִתְפַּלֵּל בְּנֵץ הַחַמָּה, כְּדֵי שֶׁיַּסְפִּיק לַחֲזֹר לְבֵיתוֹ לֶאֱכֹל אֶת הַסְּעוּדָה עִם פִּתּוֹת, וְלִגְמֹר עַד סוֹף הַשָּׁעָה הָרְבִיעִית. (רנז)

**בִּטּוּל הֶחָמֵץ:** בִּגְמַר הָאֲכִילָה יַקְפִּיד שֶׁלֹּא יִשָּׁאֲרוּ פֵּרוּרִים, וִיקַפֵּל הַכֹּל בַּמַּפָּה וְיִזְרֹק בָּאַשְׁפָּה שֶׁבָּרְחוֹב. וְאָז יֹאמַר אֶת נֻסַּח הַבִּטּוּל שֶׁאוֹמְרִים בַּיּוֹם, כַּמּוּבָא לְעֵיל. (סה, סו)

אִם נִשְׁאֲרוּ לוֹ מְעַט פִּתּוֹת, יִזְרְקֵן בָּאַשְׁפָּה שֶׁבָּרְחוֹב. וְטוֹב שֶׁיִּשְׁפֹּךְ עֲלֵיהֶן נֵפְט, כְּדֵי שֶׁיִּמָּאֲסוּ לַאֲכִילָה. (סה)

אִם הִשְׁתַּמְּשׁוּ בִּכְלִים שֶׁל חָמֵץ, אֵין הֶתֵּר לִשְׁטֹף אֶת הַכֵּלִים בְּשַׁבָּת, מִשּׁוּם שֶׁנִּמְצָא שֶׁמֵּכִין מִשַּׁבָּת לְחֹל, אֶלָּא יַצְנִיעַ אוֹתָם עַד לְאַחַר הַפֶּסַח. (סז, רנח).

**<u>סעודה שלישית</u>** חוֹבָה בְּכָל שַׁבָּת לֶאֱכֹל סְעוּדָה שְׁלִישִׁית בְּפַת, וְלֹא דַּי בִּמְזוֹנוֹת בִּלְבַד. וְגַם בִּסְעוּדָה זוֹ יִשְׁתַּדֵּל לֶאֱכֹל מַצּוֹת מְבֻשָּׁלוֹת אוֹ מְטֻגָּנוֹת [אֹפֶן הֲכָנָתָן מְבֹאָר לְעֵיל], וְיִקַּח לְפָחוֹת שְׁתֵּי מַצּוֹת לְלֶחֶם מִשְׁנֶה, וִיחַלֵּק לְכָל בְּנֵי בֵּיתוֹ. וְאִם אֵין לוֹ מַצָּה מְבֻשֶּׁלֶת, יֹאכַל מַצָּה עֲשִׁירָה למהדרין! מְעַט יוֹתֵר מִכַּבֵּיצָה, אוֹ תַּבְשִׁיל כְּבָשָׂר וְדָגִים. (סימן תמד ס"א. רסג, סח). ואפשר גם לאכול כדורי קניידלך שעושיים מתערובת מצה וביצה.

**<u>זְמַן סְעוּדָה שְׁלִישִׁית</u>** - מֵאַחַר וּבַלַּיְלָה צָרִיךְ לֶאֱכֹל אֶת הַמַּצָּה לְתֵאָבוֹן, לָכֵךְ יִזְדָּרֵז לְקַיֵּם סְעוּדָה שְׁלִישִׁית עַד הַשָּׁעָה הָעֲשִׂירִית מֵהַבֹּקֶר [בְּעֶרֶךְ 16:50]. וְאִם שָׁכַח, יְמַהֵר מִיָּד כְּשֶׁנִּזְכַּר לַעֲשׂוֹתָהּ בְּמַצָּה מְבֻשֶּׁלֶת, אֶלָּא שֶׁיֹּאכַל "כַּזַּיִת" [27 גְּרָם] עַד 50 גְּרָם וְלֹא יוֹתֵר [וְלֹא יְבָרֵךְ עַל הַנְּטִילָה]. וְאִם אוֹכֵל מַצָּה עֲשִׁירָה, יֹאכַל מְעַט יוֹתֵר מִ"כַּבֵּיצָה" [54 גְּרָם]. וּפֵרוֹת אוֹ אֹרֶז וִירָקוֹת וְכַדּוֹמֶה, מֻתָּר לֶאֱכֹל עַד הַשְּׁקִיעָה. (רסד)

**<u>טלטול המצה</u>** מֻתָּר לְטַלְטֵל מַצָּה רְגִילָה בְּשַׁבָּת וְאֵין בָּזֶה מֻקְצֶה [כֵּיוָן שֶׁרְאוּיָה הִיא לַאֲכִילָה בְּלֵיל שַׁבָּת, וְכֵן מֻתָּר לִתְּנָהּ בַּיּוֹם לְקָטָן שֶׁלֹּא מֵבִין בְּסִפּוּר יְצִיאַת מִצְרַיִם]. אוּלָם מַצּוֹת שְׁמוּרוֹת הַמְיֻחָדוֹת לְלֵיל הַסֵּדֶר, הֲרֵיהֶן מֻקְצֶה [מֵחֲמַת חֶסְרוֹן כִּיס, כֵּיוָן שֶׁהִקְצָן שֶׁלֹּא לְאָכְלָן עַד לֵיל הַסֵּדֶר], וְאָסוּר לְטַלְטְלָן. אֶלָּא שֶׁאִם יֵשׁ לוֹ כַּמּוּת גְּדוֹלָה שֶׁל מַצּוֹת שְׁמוּרוֹת, וְאֵינוֹ מַקְפִּיד שֶׁלֹּא לֶאֱכֹל מֵהֶן קֹדֶם הַפֶּסַח, מֻתָּר לְטַלְטְלָן בְּשַׁבָּת.